

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: VB 2003/08

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Dossiernummer: VB 03/08

Uitspraak

in de zaak van

X
wonende te A,
appellant van een uitspraak
van 17 april 2003 van het
Veterinair Tuchtcollege (2002/1)

1. Het verloop van de procedure

Het Veterinair Tuchtcollege heeft bij uitspraak van 17 april 2003, verzonden op 18 april 2003, ongegrond verklaard de klacht van X, wonende te A (hierna te noemen: appellant), dat Y, dierenarts te B (hierna te noemen: beklaagde), te kort is geschoten in de zorg die hij in zijn hoedanigheid van dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de pony's van appellant, met betrekking tot welke dieren zijn hulp was ingeroepen.

Appellant heeft bij beroepschrift van 11 juni 2003 bij het Veterinair Beroepscollege beroep ingesteld tegen voormelde beslissing. Bij brief van 12 juni 2003 heeft appellant het beroepschrift gemotiveerd.

Beklaagde heeft bij brief van 18 juli 2003 op het beroepschrift gereageerd.

Appellant heeft naar aanleiding van bovengenoemde reactie van beklaagde bij brief van 14 oktober 2003 nader bericht gezonden.

De behandeling ter openbare zitting van het Veterinair Beroepscollege heeft plaatsgevonden op 21 oktober 2003. Bij die gelegenheid hebben appellant en beklaagde hun standpunten toegelicht.

2. De vaststaande feiten

Het Veterinair Beroepscollege gaat uit van de volgende vaststaande feiten.

2.1 In de jaren 1996 tot en met 2001 en met name in het laatste anderhalf jaar van deze periode (hierna te noemen: de tweede fase) zijn veel pony's van appellant ziek geworden en overleden. Ook hebben veel pony's verworpen.

2.2 Beklaagde en zijn praktijkgenoten hebben in die periode regelmatig het bedrijf van appellant bezocht en hebben onderzoek gedaan naar worminfecties.

2.3 Met appellant is regelmatig gesproken over de kwaliteit van het voer en van het drinkwater. Voorgesteld is dit te onderzoeken.

2.4 Drie van de overleden pony's van appellant zijn onderzocht door de Gezondheidsdienst voor Dieren te C. Het eerste onderzoek is door appellant aangevraagd op aanraden van een derde. De uitslag van dit onderzoek, gedateerd 31 mei 2001 met inzendnummer SZ2001 – 02792, betreffende een pony van 10 jaar oud, geeft aan dat sprake was van 'ernstige leververvetting en hyperlipaemie' Onder de rubriek 'extra informatie' wordt opgemerkt:

'De baarmoeder is nog niet samengetrokken. In de maaginhoud werd een zeer gering gehalte aan ethylparathion gevonden. De dodelijke dosis voor een paard is 5 mg/kg lichaamsgewicht. We nemen aan dat de doodsoorzaak leververvetting en hyperlipaemie is, hoewel ethylparathion absoluut niet in de maag mag voorkomen.'

De aangetroffen hoeveelheid ethylparathion bedroeg 0,055 mg/kg lichaamsgewicht.

De tweede uitslag, daterend van 8 augustus 2001, met inzendnummer SZ2001 - 04319, betreffende een pony van 30 jaar oud, luidt dat bij deze pony sprake was van ernstige vermagering tengevolge van: 'Slecht afgesleten kiezen, eenmaal abces bij kies. Eenmaal abces in lies. Het pigment betreft ijzerpigment.'

In deze uitslag is –onder meer- melding gemaakt van een kleine lever en kleine nieren en is voorts aangegeven dat in de monsters van de darminhoud, de lever en de nier geen toxicologisch relevante componenten zijn aangetoond.

De uitslag van het derde onderzoek, gedateerd 19 oktober 2001, met inzendnummer SZ2001 – 05825, geeft als doodsoorzaak cachexie (vermagering en verval van krachten) door onbekende oorzaak. In de rubriek 'extra informatie' wordt opgemerkt: 'Er is geen parathion aantoonbaar'. Voorts is in deze uitslag aangegeven dat in het monster van de maaginhoud geen toxicologisch relevante componenten zijn aangetoond.

3. De uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege

Het Veterinair Tuchtcollege heeft aan de bestreden beslissing, waarin

appellant is aangeduid als klager, de volgende overwegingen ten grondslag gelegd.

“5.1. In geding is of beklagde te kort is geschoten in de zorg die hij als dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de pony's van klager, met betrekking tot welke dieren zijn hulp was ingeroepen.

5.2. Klager heeft gesteld dat beklagde geweigerd heeft een onderzoek in te stellen naar de doodsoorzaak van zijn pony's. Het College overweegt dat klager niet heeft bestreden dat beklagde wel onderzoek heeft gedaan, namelijk onderzoek naar worminfecties. Ook heeft beklagde ander onderzoek, namelijk naar het voer en het drinkwater willen doen. Voor wat dit laatste betreft heeft klager steeds zijn medewerking geweigerd. Klager stelt wel dat een dergelijk onderzoek overbodig was omdat hij zijn pony's voedsel van goede kwaliteit verstrekt, maar het College acht deze enkele mededeling van klager niet overtuigend. Het College overweegt dat het de dierenarts is die bepaalt hoe hij een onderzoek naar de oorzaken van ziekteverschijnselen wil inrichten. Het College is van oordeel dat het onderzoek van beklagde, gelet op de symptomen die de zieke pony's vertoonden, beoordeeld in combinatie met huisvesting en voeding, veterinaire niet onjuist is geweest. Ook het latere plan van aanpak, ertoe strekkende dat eerst de huisvesting en de voeding als mogelijke doodsoorzaak werden uitgesloten, waarna gericht naar vergif kon worden gezocht komt het College veterinaire niet onjuist voor.

5.3. Klager heeft, samenvattend weergegeven, gesteld dat beklagde, ondanks alle aanwijzingen die in die richting wezen, de oorzaak van het overlijden van klagers pony's ten onrechte niet heeft willen zoeken in vergiftiging door derden. Beklagde heeft daar tegen aangevoerd dat hij in de eerste plaats heeft willen vaststellen of de klachten die hebben geleid tot de dood van een aanzienlijk aantal pony's te wijten zijn aan de huisvesting, het voer en het drinkwater. Het College heeft derhalve te onderzoeken of van beklagde redelijkerwijs verwacht had mogen worden dat hij, zonder mogelijke andere oorzaken te hebben onderzocht, er van uit zou zijn gegaan dat de pony's van klager stierven als gevolg van vergiftiging door derden. De bewijzen die klager voor de vermeende vergiftiging van zijn pony's naar voren brengt zijn verklaringen van ambtenaren van de Algemene Inspectiedienst en van de politie, eigen waarnemingen dat derden zijn pony's taxus hebben gevoerd, in combinatie met door hem, klager, waargenomen symptomen bij de pony's die later overleden en onderzoek van de Gezondheidsdienst voor Dieren. Het College overweegt hierover als volgt. Klager heeft geen verklaringen van de Algemene Inspectiedienst en van de politie in het geding gebracht die zo ernstige aanwijzingen voor een vergiftiging inhielden, dat beklagde onverwijld een toxicologisch onderzoek had moeten instellen. Klagers waarneming dat derden zijn pony's taxus hebben gevoerd, hetgeen kort daarop gevolgd werd door ziekteverschijnselen, kan evenmin tot die conclusie

leiden. Het eten van taxus leidt bij paarden en pony's tot acute hartstilstand en ademnood. Daarvan was bij de pony's van klager geen sprake, integendeel was sprake van chronische ziekteverschijnselen. De reacties van pony's en paarden op het eten van taxus zijn dermate hevig, dat een chronische vergiftiging door taxus bij deze dieren in feite nooit voorkomt. Bij andere diersoorten komt chronische vergiftiging door taxus wel voor. In die gevallen worden bij secties altijd blaas- en nierontstekingen gevonden. Daarvan is bij de secties op de pony's van klager niet gebleken. Acute vergiftiging door parathion heeft als symptoom acute verstijving. Ook daarvan is bij de pony's van klager niet gebleken. Chronische vergiftiging door parathion komt niet voor, omdat dit gif in het lichaam wordt afgebroken.

Met betrekking tot de resultaten van het onderzoek van de Gezondheidsdienst voor Dieren overweegt het College dat slechts in het eerste van de drie onderzoeken, dat door klager is aangevraagd op aanraden van een derde, vergif is gevonden, en wel een hoeveelheid ethylparathion, ter grootte van éénhonderdste van de dodelijke dosis. In de rubriek 'extra informatie' is opgemerkt: 'de baarmoeder is nog niet samengetrokken. In de maaginhoud werd een zeer gering gehalte aan ethylparathion gevonden. De dodelijke dosis voor een paard is 5 mg/kg lichaamsgewicht. We nemen aan dat de doodsoorzaak leververvetting en hyperlipaemie is, hoewel ethylparathion absoluut niet in de maag mag voorkomen.' Uit de gekozen bewoordingen leidt het College af dat de Gezondheidsdienst voor Dieren de aangetoonde leververvetting en hyperlipaemie niet het gevolg acht van het voorkomen van ethylparathion. Het College onderschrijft deze conclusie. In de andere twee gevallen is geen vergif gevonden.

Het voorgaande leidt het College tot de conclusie dat er niet zodanig ernstige aanwijzingen voor een vergif waren, dat beklagde onverwijld een toxicologisch onderzoek had moeten instellen. Beklaagde heeft dan ook veterinaire niet onjuist gehandeld door alvorens naar vergif te gaan zoeken, uit te willen sluiten dat de huisvesting, het voedsel en het drinkwater de mogelijke oorzaak van de problemen waren. Het College is voor het overige weliswaar van oordeel dat beklagde zelf eerder tot het aanvragen van een sectie door de Gezondheidsdienst voor Dieren had dienen te komen, maar acht dit niet zo zwaarwegend dat het opleggen van een tuchtmaatregel gerechtvaardigd is.

5.4. Klager meent dat beklagde onnodig onderzoek naar worminfecties heeft laten verrichten. Klager heeft gesteld dat er geen, of slechts in een uitzonderlijk geval, worminfecties bij zijn pony's zijn aangetoond. Tegenover de door beklagde overgelegde uitslagen van 26 maart 1996 en 19 mei 1996, waaruit bleek van worminfecties, stelt klager twee uitslagen van dezelfde datum, waaruit blijkt dat geen worminfecties zijn gevonden. Het College onderschrijft klagers stelling dat overbodig onderzoek is verricht niet. Gelet op de verschijnselen die de pony's vertoonden, bezien in samenhang met de huisvesting, was het onderzoek naar

worminfecties veterinair niet onjuist. Het College is voorts van oordeel dat uit de door klager overgelegde uitslagen niet blijkt dat ze op dezelfde pony's betrekking hebben als de door klager overgelegde uitslagen. Het College wijst voor het overige op de uitslag van het derde onderzoek van de Gezondheidsdienst voor Dieren, waarbij de aanwezigheid van Strongyloides Westeri in de darmen van de desbetreffende pony werd aangetoond.

5.5. Klager heeft ook gesteld dat beklagde hem zou hebben voorgespiegeld dat hij in de praktijk een urine-onderzoek naar de aanwezigheid van landbouwgif zou laten doen, terwijl men daar niet toe in staat was omdat men niet over de juiste apparatuur beschikt. Beklaagde heeft uiteengezet dat sprake was van een misverstand tussen hem en de collega die tijdens zijn vakantie de monsters heeft genomen.

Het College stelt vast dat een en ander niet goed is verlopen, maar acht dit van ondergeschikt belang.

5.6. Klager voert voorts aan dat beklagde hem heeft aangeraden een zieke pony voor noodslachting in aanmerking te doen komen.

Beklaagde heeft dit ontkend.

De verklaringen van partijen spreken elkaar derhalve tegen. Nu niet op grond van andere feiten of omstandigheden vastgesteld kan worden welke verklaring voor juist dient te worden gehouden, dient het College, volgens vaste jurisprudentie, alleen reeds daarom dit onderdeel van de klacht ongegrond te verklaren.

5.7. Klager heeft het College bij schrijven van 22 oktober 2002 verzocht aan de klacht een onderdeel toe te voegen betrekking hebbende op een verklaring van beklagde in het kader van een civiele procedure. Het College overweegt dat in het kader van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 slechts het diergeneeskundig handelen van beklagde ter beoordeling staat. Het College onthoudt zich van een oordeel over een verklaring van beklagde die gegeven is in het kader van een andere juridische procedure.

5.8. Het voorgaande leidt het College tot de conclusie dat de klacht in zijn geheel ongegrond dient te worden verklaard."

4. De overwegingen van het Veterinair Beroepscollege

1. Bij gelegenheid van de behandeling ter openbare zitting van het Veterinair Beroepscollege heeft appellant vermeld dat de Nationale Ombudsman een onderzoek met betrekking tot de gedragingen van politie, de AID, het Openbaar Ministerie en de burgemeester in de zaak van de vermeende vergiftigingen van de dieren heeft afgerond en heeft appellant het Veterinair Beroepscollege verzocht de bevindingen van dit onderzoek bij de beoordeling van deze zaak te betrekken.

Het Veterinair Beroepscollege overweegt dat uitsluitend de klacht van appellant, gericht tegen beklagde, ten grondslag ligt aan de onderhavige procedure. Aangezien het door appellant genoemde onderzoek van de Nationale Ombudsman betrekking heeft op de gedragingen van politie, de AID, het Openbaar Ministerie en de burgemeester en niet op de gedragingen van beklagde, komt

genoemd verzoek niet voor inwilliging in aanmerking.

2. In de brief van appellant van 12 juni 2003, waarin hij zijn beroepschrift heeft gemotiveerd, heeft hij gesteld, dat zijn klacht is samen te vatten onder de volgende hoofdthema's:

- a) het nalaten van het voeren van een deugdelijke patiëntenadministratie,
- b) het plegen van valsheid in geschrifte met betrekking tot onderzoeksresultaten,
- c) het willens en wetens verstrekken van onjuiste informatie ten aanzien van zijn deskundigheid inzake onderzoeken naar vergiftigingen,
- d) het doen voorwenden van gepleegde onderzoeken, waarvoor hij die deskundigheden niet bezit,
- e) het –ondanks herhaalde verzoeken daartoe- nalaten en zelfs weigeren van onderzoek naar vergiftigingen van pony's,
- f) het willens en wetens verstrekken van onjuiste informatie over de procedure bij het Veterinair Tuchtcollege.

3. In de eerste plaats dient te worden nagegaan of en in hoeverre evengenoemde punten tot de klacht van appellant behoren, zoals deze is ingediend en toegelicht in het kader van de procedure bij het Veterinair Tuchtcollege.

Deze klacht van appellant komt erop neer dat appellant beklagde verwijt:

-dat hij, hoewel in 1998 een aantal pony's op onverklaarbare wijze was gestorven en door hem, appellant, destijds taxus bij die pony's is gevonden, de mogelijkheid, dat sprake was van vergiftiging, niet serieus heeft genomen toen de tweede fase van sterfgevallen was aangebroken, en ondanks herhaalde verzoeken hiernaar onderzoek te (laten) verrichten door is gegaan met wormonderzoeken, hoewel uit deze onderzoeken vanaf 1996 op enkele uitzonderingen na nooit is gebleken van de aanwezigheid van wormen of wormeieren,

-dat hij, toen hij in augustus 2001, nadat op 31 mei 2001 uit onderzoek van de Gezondheidsdienst voor Dieren te C, dat hij, appellant, had laten doen op aanraden van een derde, was gebleken dat zich in de maaginhoud van een 10 jaar oude pony 0,055 mg/kg lichaamsgewicht ethylparathion bevond, uiteindelijk wel een onderzoek naar vergiftiging wilde doen, in het bij zijn praktijk behorende laboratorium urine van een pony heeft laten onderzoeken, hoewel hij wist dat dit laboratorium hiervoor niet was toegerust, en

-dat hij willens en wetens in een civiele procedure onjuiste informatie heeft verstrekt over de procedure bij het Veterinair Tuchtcollege.

4. Ter zake van het hiervoor gestelde onder 4.2 sub a) stelt het Veterinair Beroepscollege vast, dat het Veterinair Tuchtcollege beklagde weliswaar om overlegging van een patiëntenkaart heeft gevraagd en dat appellant in zijn brief van 11 oktober 2002 heeft gesteld, dat deze ontbreekt, maar dat appellant dit niet als een

klacht in die zin, dat beklagde geen deugdelijke patiëntenadministratie zou hebben gevoerd, bij het Veterinair Tuchtcollege naar voren heeft gebracht.

Ter zake van het gestelde onder 4.2 sub b) stelt het Veterinair Beroepscollege vast, dat appellant in eerste aanleg twee begeleidingsformulieren mestonderzoek van respectievelijk 26 maart 1996 en 19 mei 1996 heeft overgelegd, waarin is vermeld dat bij een niet nader aangeduid paard geen wormeieren zijn aangetroffen, terwijl beklagde twee begeleidingsformulieren van gelijke datum, waarop de woorden "kippen voor sectie" zijn doorgehaald en boven deze doorhaling het woord "faeces" is geschreven, heeft overgelegd. Op het formulier van 26 maart 1996 is aangegeven dat bij een kleine Shetlander geen wormeieren zijn aangetroffen en bij een grote Shetlander wel. Op het formulier van 19 mei 1996 is vermeld dat bij een jaarling veulen enkele trichostrongylus wormeieren zijn aangetroffen.

Appellant heeft bij het Veterinair Tuchtcollege niets naar voren gebracht dat een aanknopingspunt biedt voor de in beroep gestelde valsheid in geschrifte.

Nu het gestelde onder 4.2, sub a en b, geen onderwerpen betreft waarover appellant bij het Veterinair Tuchtcollege heeft geklaagd, kan hetgeen appellant ter zake in dit beroep heeft aangevoerd, geen doel treffen.

5. Het Veterinair Beroepscollege ziet aanleiding eerst het onder 4.2 sub e gestelde hoofdthema te behandelen en daarna de onder 4.2 sub c en d vermelde onderwerpen, welke, gelet op de samenhang daartussen gezamenlijk zullen worden beoordeeld. Tot slot zal worden ingegaan op het onder 4.2 sub f gestelde.

6. Ten aanzien van het gestelde onder 4.2 sub e heeft appellant aangevoerd, dat hij nimmer heeft geweigerd mee te werken aan een onderzoek naar drinkwater en voer. Het doen van onderzoek naar het voer en het drinkwater is pas in juli 2001, toen zich reeds 80% van de sterfgevallen had voltrokken, door beklagde geopperd. De AID had dit ontraden, omdat de pony's leidingwater te drinken kregen en het voer voor alle pony's van één leverancier afkomstig was, zodat, indien er iets met dit voer aan de hand zou zijn, niet slechts een beperkt deel van de pony's aan vergiftigingsverschijnselen kon lijden. Geconfronteerd met dit advies van de AID heeft beklagde van bedoeld onderzoek afgezien. Voordien had beklagde steeds geweigerd om mee te werken aan onderzoeken naar mogelijke vergiftigingen en in dit verband ook geen voorstel gedaan om tot onderzoek van drinkwater en voer over te gaan. Appellant heeft er voorts nog melding van gemaakt, dat hij in eerste aanleg een persbericht van de politie heeft overgelegd, waarin de politie heeft bevestigd dat er pony's zijn gestorven door landbouwgif, en dat de AID in zijn schrijven van 4 september 2002 heeft geconstateerd dat er destijds sprake was van een commuun delict en daarom de zaak heeft overgedragen aan de politie.

Beklaagde heeft ter zake gesteld, dat hij appellant reeds bij de aanvang van de tweede fase, toen de frequentie van koliek bij de pony's omhoog ging, hun conditie verminderde en appellant dacht aan vergiftiging omdat hij al eens taxus bij de pony's had gevonden, heeft gezegd dat het opsporen van een toxine erg moeilijk is. Daarom is appellant voorgesteld eerst uit te sluiten dat het voer dan wel andere ziekten dan intoxicatie de oorzaak waren en de huisvesting in orde te maken. Appellant is toen uitdrukkelijk verzocht om op te schrijven wat en hoeveel hij voerde. In voorkomende gevallen zouden dode dieren naar de Gezondheidsdienst voor Dieren gestuurd worden om eventuele ziekteoorzaken te vinden of uit te sluiten. Voorts is aan appellant voorgesteld de helft van zijn pony's te verkopen, opdat de overgebleven pony's op verantwoorde wijze gehuisvest zouden kunnen worden. Appellant bleef echter van mening, dat er alleen onderzoek naar vergiftiging gedaan moest worden. Nadat de uitslag van het onderzoek van de Gezondheidsdienst voor Dieren van 31 mei 2001 bekend was geworden, heeft hij getracht appellant uit te leggen, dat, gelet op de geringe hoeveelheid in de maag aangetroffen ethylparathion, moedwillige vergiftiging van deze pony erg onwaarschijnlijk leek. Echter zelfs toen twee latere onderzoeken van de Gezondheidsdienst voor Dieren aangaven dat er geen vergiftigingsverschijnselen waren aangetroffen, bleef appellant erbij dat er sprake moest zijn van vergiftiging.

Het Veterinair Beroepscollege overweegt naar aanleiding van het voorgaande, dat partijen ter zake van het moment waarop beklagde tijdens de tweede sterftefase heeft voorgesteld onderzoek naar het voer en het drinkwater te doen, verschillende lezingen van de gebeurtenissen geven.

7. Het Veterinair Beroepscollege overweegt dienaangaande, dat hetgeen appellant in dit verband naar voren heeft gebracht, onvoldoende grond biedt om de juistheid van het door beklagde gestelde in twijfel te trekken.

Het Veterinair Beroepscollege overweegt, dat het voorstel dat beklagde stelt bij de aanvang van de tweede sterftefase te hebben gegeven om eerst andere oorzaken dan vergiftiging uit te sluiten, veterinair niet onjuist was, temeer omdat de ziekteverschijnselen die de betreffende pony's vertoonden, niet, zoals het Veterinair Tuchtcollege terecht heeft overwogen, wezen op een vergiftiging als gevolg van het eten van taxus.

Het Veterinair Beroepscollege onderschrijft voorts de overwegingen van het Veterinair Tuchtcollege ter zake van vergiftiging door parathion. Derhalve kan niet worden staande gehouden dat beklagde aan appellant een onjuiste uitleg heeft gegeven over de uitslag van het eerste onderzoek van de Gezondheidsdienst voor Dieren.

8. Omdat uit de resultaten van het tweede en derde onderzoek van de Gezondheidsdienst voor Dieren niet is gebleken van de aanwezigheid van enig gif bij de betreffende pony's, kan beklaagde niet worden verweten dat hij niet onmiddellijk toxicologisch onderzoek heeft doen instellen.

Wat betreft het door appellant genoemde persbericht van de politie merkt het Veterinair Beroepscollege op dat de inhoud van dit bericht niet gegrond kan zijn op in deze procedure gebleken feiten en/of omstandigheden.

De opmerking van de kant van de AID, dat sprake was van een algemeen delict, vat het Veterinair Beroepscollege aldus op, dat de AID in dit verband heeft willen aangeven dat, indien onderzoek verricht moet worden naar de mogelijkheid van een algemeen delict, dit onderzoek door de politie dient te worden gedaan en niet door de AID. Dit betekende niet, zoals appellant kennelijk meent, dat de AID reeds de conclusie had getrokken dat er een algemeen delict was gepleegd.

Het voorafgaande leidt het Veterinair Beroepscollege tot de conclusie dat het beroep, wat het gestelde onder 4.2 sub e betreft, evenmin doel treft.

9. Ten aanzien van het onder 4.2 sub c en d gestelde heeft appellant aangevoerd dat beklaagde hem in juli 2001 te kennen heeft gegeven, dat het in het laboratorium van zijn groepspraktijk mogelijk zou zijn om via urineonderzoek vast te stellen of sprake is van vergiftiging. In augustus 2001 heeft hij zelf (en niet mevr. Z) urine opgevangen en afgegeven bij het laboratorium van de groepspraktijk. Daar heeft men hem te kennen gegeven van het onderzoek op de hoogte te zijn. Na afloop van het onderzoek heeft beklaagde hem meegedeeld, dat er geen sporen van vergif in de urine waren aangetroffen. Naderhand heeft hij, appellant, van de Gezondheidsdienst voor Dieren gehoord, dat het laboratorium van de groepspraktijk niet over de deskundigheid en ook niet over de apparatuur beschikt om een dergelijk onderzoek te doen. Uit deze gang van zaken blijkt dat beklaagde hem, appellant, willens en wetens onjuist heeft geïnformeerd en zelfs opzettelijk heeft misleid.

Beklaagde heeft ter zake gesteld, dat in de eigen praktijk geen mogelijkheid is om een urinemonster te onderzoeken op landbouwgiften maar dat hij had vernomen, dat de Gezondheidsdienst voor Dieren in staat zou zijn 200 verschillende landbouwgiften in urine aan te tonen. Door een misverstand is dit monster tijdens zijn vakantie afgegeven bij het eigen laboratorium, waar een routineonderzoek is gedaan, dat niets opleverde, hetgeen aan appellant is meegedeeld.

Het Veterinair Beroepscollege overweegt, dat, ongeacht de beantwoording van de vraag of appellant zelf het urinemonster heeft genomen en afgeleverd of dat mevr. Z dit heeft gedaan, appellant geen feiten en/of omstandigheden naar voren heeft gebracht, waaruit blijkt dat, ter zake van dit onderzoek,

sprake is geweest van misleiding door beklagde en niet, zoals beklagde naar voren heeft gebracht, van een misverstand. Het Veterinair Beroepscollege ziet, gelet op hetgeen omtrent deze aangelegenheid naar voren is gekomen, geen grond voor het oordeel dat beklagde tuchtrechtelijk laakbaar heeft gehandeld. Derhalve faalt het beroep ter zake van het onder 4.2 sub c en d gestelde.

10. Ten aanzien van het onder 4.2 sub f gestelde overweegt het Veterinair Beroepscollege, dat het Veterinair Tuchtcollege terecht heeft overwogen dat in het kader van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 slechts het diergeneeskundig handelen van beklagde ter beoordeling staat. Het is niet aan het Veterinair Tuchtcollege en in beroep aan het Veterinair Beroepscollege om een oordeel te geven over een verklaring, die beklagde, naar appellant heeft gesteld, tegenover een rechterlijk college in een civiele procedure heeft afgelegd.

Derhalve treft ook de onderhavige grief geen doel.

Slotsom

Op grond van het vorenoverwogene komt het Veterinair Beroepscollege tot de slotsom, dat het beroep niet kan slagen

5. Beslissing in beroep

Het Veterinair Beroepscollege:

-verwerpt het beroep.

Aldus gewezen door de voorzitter mr. D. van Dijk en de leden mr. H.C. Cusell, mr. M.J. Kuiper, drs. C.J.M. Manders (dierenarts) en drs. K. van Muiswinkel (dierenarts) in tegenwoordigheid van de plaatsvervangend secretaris mr. C.M. Lubbers en door de voorzitter te 's Gravenhage op 23 januari 2004 in het openbaar uitgesproken.

w.g. Secretaris

,w.g. Voorzitter

Voor eensluidend afschrift

Secretaris

